

Élettörténet

Éva története

Az ifjúság gondtalan megélése talán a legszebb életszakasz az ember számára, amikor alig várja, hogy tele tervekkel és önálló döntésekkel átlépje a felnőtté válás küszöbét.

Vajon mit tehet egy fiatal lány, ha a terveit beárnyékolja a betegség sötét fellege, aminek megjelenése súlyos teherként nehezedik rá és családjára? Belenyugszik és elfogadja? Hiszen az orvosok azt mondták, hogy ezzel a betegséggel meg kell tanulni együtt élni- de hát számára ez képtelenség! A másik lehetőség pedig orvosi segítség mellett megragadja a felkínált mennyei segítséget is, amely erőt adhat nem csak a betegség legyőzéséhez, hanem gyermekkori álmai megvalósításához is. Ha nem az utóbbi lehetőséget választom, bizonyára most nem írnám ezeket a sorokat, a pánikbetegség börtönbe zárt világában tengetném értéktelennek hitt életemet.

Élettörténetemmel szeretnék hasonló helyzetben lévő embereknek reménységet nyújtani, hogy az orvosi kezeléseken kívül merjenek kilépni a hit szilárd talajára, és a mennyei segítséget is igénybe venni, amely sokkal hatalmasabb minden eddig ismert gyógyomnál.

A betegség kialakulását úgy gondolom, nagymértékben elősegítette a gyermekkort végigkísérő elutasítottság érzése. Édesapám nem örült, hogy lánya született, nem igazán mutatta ki felém a szeretetét, úgy nevelt, mint egy fiúgyermeket, sokszor kellett erőmet meghaladó munkákat végeznem. Az első házasságából született egy kisfia, akit tragikus hirtelenséggel hamar elveszített. Sokszor az volt az érzésem, mintha őt próbálta volna bennem életre kelteni. Emiatt sérültté vált a személyiségem, és nem volt helyes önértékelésem magamról. Nagyon jó tanuló voltam, mégis sokat szorongtam az iskolában és otthon is. Sajnos az édesapám részéről sokszor történtek olyan események, ami a szorongást még inkább felerősítették bennem.

Ahogy az életkorban előre haladtam, azt gondoltam, majd ha férjhez megyek, azzal minden megoldódik. 16 éves még nem voltam, amikor megismerkedtem egy nálam 10 évvel idősebb férfival, aki akkor katona volt, én pedig gimnáziumba jártam. Nagyon örültem amikor felvetette a házasság lehetőségét, annak ellenére, hogy tudtam, két végéről égeti a gyertyát - ahogy szokták mondani. Abbahagytam hát a gimnáziumot és elmentem egy varrodába dolgozni, ahol az egyik munkatársam a leendő férjemnek az egyik barátnője volt. Ez egy véletlen folytán derült ki, bár én nem hiszek a véletlenekben, inkább abban, hogy okkal történnek a dolgok körülöttem. Ezért vehettem volna egy intő jeleként, amely arra figyelmeztet, hogy gondolkodjak, mielőtt cselekednék, ne kössek házasságot mindenáron. Azt gondoltam, más lesz minden házasságon belül. Sajnos utána szembesültem a tényekkel, hogy az alkohol, a játékgépek szeretete és néhány nővel való le nem zárt kapcsolatai társként jönnek a házasságunkba.

Egy sokkoló találkozás még inkább felerősítette a betegséget, és előjöttek olyan tünetek, amelyek addig nem voltak. Egyik alkalommal, amikor az utcán mentem, legnagyobb megdöbbenésemre megláttam velem szembe jönni egy nővel összeölelkezve, és úgy ment el mellettem, mint akit nem ismer, mintha idegen lennék a számára. Akkor éreztem először, hogy a gyomromat előnti egy iszonyatos forróság érzés, a szívem a torkomban lüktet, olyan remegés jött rám, hogy alig bírtam a lábamon megállni, azt sem tudom, hogy kerültem haza.

Ennek az érzésnek egy enyhe változatát első osztályos koromban éreztem már, amikor a padtársam azt kérdezte: "tudod, hogy te meg én majdnem testvérek vagyunk?" "Hogyan?" - kérdeztem tőle remegő hangon. Ekkor elébem csúsztatott egy esküvői fényképet, amelyen az ő édesanyja és az én édesapám egy párként volt látható. Nehezen tudtam feldolgozni ezt az érzést, és hosszú ideig nyomot hagyott bennem. Mint ahogyan az is, hogy más nők is vannak a férjem életében. Erre mondják, hogy a szerelem elvakítja az embert.

Sajnos a házasságunk ideje alatt még inkább gyakoribbá váltak a rosszulletek az előbb említett tünetekkel, és egy nagyon erős halálfélelem is úrra lett rajtam. Sokat jártam orvoshoz, majd gyakori jelleggel kellett orvost hívatni vagy éppen a mentő vitt el az egyik vagy a másik kórházba. Mivel fizikai elváltozást nem találtak nálam, ezért pszichiátriai kezeléseket kaptam. Éveken keresztül nem történt javulás az egészségi állapotomban, ezért édesanyám úgy döntött, hogy magánúton keres orvosi segítséget Szegeden. Így elkerültem a Klinikára, ahol 5 hónapos folyamatos intenzív kezelés után javult az állapotom. Így hát hazajöhöttem, de mivel az otthoni körülményekben nem történt változás, ez az egészségemre sem volt jó hatással. Így ismét visszakerültem a klinikára. Ez így ment éveken keresztül.

1994-ben hallottam először Istenről, hogy ő képes életet helyreállítani, betegséget meggyógyítani. Ekkor még nem ismertem, és nem hittem másban csak a látható világban, de a gondolataimban ott volt: mi van ha mégis létezik Isten és én elutasítom Őt? Egyik alkalommal, amikor a férjem részegen jött haza és a konyhában mindent összetört, leborultam arccal a földre, és Istenhez kiáltottam: "Istenem, ha létezel, szabadíts meg ettől az embertől!" Azt kívántam bárcsak elmenne, és nem okozna több fájdalmat.

Sajnos nem így történt. Néhány nap múlva öngyilkos lett. Ez miatt nagyon erős önvád kezdett el gyötörni, pedig tudtam, hogy a családjában többen is önkezűleg vetettek véget az életüknek. Egyszer aztán, egyik délelőtt hallgattam egy rádiós Istentiszteletet, és a műsor végén elhangzó felhívásra bátorságot merítettem és írtam a megadott címre. Egy idős hívő házaspártól kaptam levelet, akik nagy szeretettel és bölcsességgel foglalkoztak velem. A nagy távolság miatt viszont nem válhattak rendszeressé a találkozások, ezért nem tudtam eléggé megerősödni a hitben, így ismét sodródtam az élet viharos tengerén. Visszakerültem újra a Szegedi Klinikára. Miután onnan kijöttem, Szegeden maradtam, majd édesapám halála után jöttem csak haza édesanyámhoz.

Másodszor is férjhez mentem egy külföldi állampolgárságú férfihez. Sajnos ez a házasság sem építőleg hatott rám, hanem a szó fizikális értelmében is rombolásomra volt. Egyik alkalommal olyan erősen meglökött, hogy amint a földre estem, gyökerestől kiesett a fogam, és ez csak egy volt a sok bántalmazásai közül, amelyet fizikálisan, és lelkileg is elkövetett ellenem. Későn derült ki, hogy ez a házasság számára csak a letelepedés megszerzéséről szólt.

Ezekben a körülmények között Isten hűségesen hordozott. Évtizedeken keresztül voltam leszázalékolva. A legnehezebb időszakomban egyedüli támaszom az édesanyám volt, aki mindvégig kitartott mellettem, bátorított, erőt adott, és hittel tekintett a gyógyulásomra. Szinte állandó halálfélelem gyötört, és csak abban találtam megnyugvást, ha vagdostam magam és folyt a vérem. Ennyi év távlatából szörnyű rá gondolni és leírni ezeket, legszívesebben elfelejteném, de sajnos a testemen lévő hegek emlékeztetnek erre a szörnyű tetteimre. Ezekben az időkben már a sötét szobából sem tudtam kimozdulni, éjjel-nappal le volt engedve a redőny. Ha édesanyám elment otthonról, a szomszéd nénit hívta át hozzám, aki úgymond vigyázott rám. Ha még is egyedül kellett eltölteni azt az időt édesanyám nélkül, gyakran az

asztal alá bújva vártam, míg haza nem ért, mert az adott némi biztonságot számomra. Már akkor is csodáltam a türelmét, hogy soha nem kiabált velem, hanem mindég szeretettel kérte, hogy ilyet ne tegyek többé. Nem tudtam csak mászva közlekedni, mivel nem volt egyensúly érzetem, ha felálltam forgott velem minden, és úgy tűnt, hogy mindjárt elszedülök. A betegség elviselése mellett szembesültem azzal a ténnyel is, hogy elhagynak a rokonok, barátok, ismerősök. Ez még inkább fokozta bennem az elutasítottság érzését, és felerősítette bennem az öngyilkosság gondolatait.

Édesanyám volt az egyedüli támaszom, aki előmozdította bennem a gyógyulás hitét, és így háttérbe szorultak az öngyilkosság gondolata is. Naponta kivezetett az udvarra, és leültetett a házunk lépcsőjére, ahol egyre hosszabb időket töltöttem el. Később már esténként az utcára is kimerészkedtem az ő kíséretében, majd sétálgattunk a ház előtt. Miután az állapotom egyre jobban javult, már elkezdtek napi szinten a biciglizést is, először csak a közelben, majd egyre távolabb. Fokozatosan szoktatott vissza az életbe, a mindennapi tevékenységbe. Sokszor egész éjszakákat átímádkoztunk, és ilyenkor azt vettem észre, hogy enyhülnek a rosszuléteim, és nem volt szükség arra hogy orvost hívjunk. Az írás szeretete gyerekkorom óta kíséri az életemet, és a legnehezebb időszakokban is kiírtam az érzéseimet, amelyekkel Isten erősítette az állapotomat. Mivel az ima találkozott a cselekedettel, úgy éreztem, a mennyei segítség is jön a szükség ideje alatt. Ez a tudat annyira megerősített, és felbátorított hogy elkezdtem egyedül is a közeli boltba járni, majd egyre-egyre távolabb menni az otthonról.

Ez idő alatt tudtam, hogy édesanyám imádkozik értem, és ez nagy erőt adott. Kezdetben ezeket az utakat a biztonságát csak akkor éreztem, ha a Seduxen és a csukló vérnyomásmérő a táskámban volt. Ez így most nevetségesnek tűnik, de akkor ez jelentette számomra a biztonságot. 3x2 Seduxen volt a napi adagom, és ehhez társultak még más gyógyszerek is. Ahogyan a hitben erősödtem és hittem a gyógyulásomban, az orvos beleegyezésével kezdtem csökkenteni, majd teljesen elhagyni a gyógyszereket.

Ennek már huszonnégy éve. Ez úgy gondolom, elég hosszú idő ahhoz, hogy elmondhatom: Isten kegyelme által valóban szabad vagyok. Volt egy gyermekkori álmom, hogy ápolónő leszek, amiben a betegség megakadályozott, és visszajára fordult a dolog, én szorultam évekig tartó ápolásra. Viszont ezt a célt a legnehezebb időszakokban is mélyen a szívemben őriztem. Miután a gyógyszerek hatása múlni kezdett, ez az érzés ismét a felszínre tört, és felerősödött bennem a vágy, hogy megvalósítsam a célt.

Először csak itt a városban vállaltam házi és ház körüli munkákat idős embereknél. El akartam végezni egy egészségügyi tanfolyamot, de akkor édesanyámat egyik percről a másikra magához szólította a Teremtő. Ennek ellenére Isten megerősített ezekben az időkben is, és beiratkoztam a Vöröskereszt által meghirdetett házi beteggondozói tanfolyamra, melynek sikeres elvégzése lehetőséget adott, hogy kikerüljek Németországba egy családhoz mint házi gondozó. Mivel előtte már több időt dolgoztam egy németországi hotelben, így nem volt számomra idegen a külföldi munka, bátran kiutaztam Berlinbe. Visszagondolva azokra az évekre, amikor még a szobából sem tudtam kimozdulni segítség nélkül, csodaként éltem meg.

Miután hazajöttem Németországból, bejártam a közeli kórház ápolási osztályára mint önkéntes. Itt referenciát is kaptam az ápolási igazgatónőtől, amely még inkább motivált, és kapukat nyitott számomra a további tanulásra. Azóta elvégeztem a Szociális gondozó és ápoló esti iskolát, majd szintén estin leérettségiztem. Érettségivel a kezemben lehetőség nyílt arra, hogy elkezdjem a gyakorló ápolói esti iskolát, amely alapja az ápolói szaknak. A gyakorló

ápoló elvégzése után, a közeli iskola a járvány helyzet miatt nem indított szakápolói képzést. Így egy év eltelte után sikerült ismét beülni az iskolapadba, és a szakápolói vizsgára készülni.

Mindezt Isten kegyelméből, csodaként élem meg. Van a Bibliában egy Zsoltár, amely nagyon a szívembe vésődött és nagy segítség volt az állapotomban: "Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kéréseit..." Zsoltár 37,4. Hálával tudok visszatekinteni azokra a nehéz időkre is, amelyekből Isten segítségével győztesen kerülhettem ki. Hiszen ha ezeket a hitet megpróbáló éveket nem éltem volna át, nem tudnám átérezni a hasonló helyzetben lévő emberek segélykiáltásait. Nincs olyan mélység, ahonnan Isten ne tudna kihozni!